

Han tilføjer, at dette sker, samtidig med, at Europas eget

»økonomiske bygningsværk begynder at smuldre ... det er velsagtens sandt, at Europa har mere brug for russiske petrodollars, end Rusland har brug for den dysfunktionelle blok på 27 nationer, der selv kævles om de skal forblive sammen eller ej«,

med en reference til Den europæiske Union.

Desuden har sanktioneerne

»hidtil haft en begrænset indvirkning på Rusland. De seneste tal viser, at den russiske økonomi er vokset med 0,7 % i tredje kvartal i forhold til året før, og således er foran Bank of Russias prognose på 0,3 % 's generel vækst.«

»Hvis målet er at få hr. Putin til at fremstå som isoleret på verdensscenen for at gøre ham mindre populær på hjemmefronten, så virker det helt sikkert ikke og viser samtidig en dyb mangel på forståelse for russisk tankegang. En nation, som udholdt blodbadet i Stalingrad og næsten et halvt århundredes økonomisk isolation i kølvandet på Anden Verdenskrig, vil næppe være den, der blinker først i det aktuelle opgør med Vesten. Faktisk har hr. Putins popularitet på hjemmefronten aldrig været større.«

**Helga Zepp-LaRouche:
Kinas lederrolle spreder**

optimisme

– Vil Tyskland springe med på toget?

16. nov. 2014 – Det stormende tempo, med hvilket verden, siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned, har forandret sig i positiv retning, har, med APEC-topmødet i Beijing, som sluttede i sidste uge, atter vundet kvalitativt momentum. Xi Jinping dominerede med sin dagsorden ikke blot dynamikken på APEC-topmødet; BRIKS-staternes nye, førende rolle vil også på G20-topmødet i Brisbane stå klart frem foran de transatlantiske medlemsstaters forældede model.

Den strategi, som præsident Obama, der netop har været årsag til et tårnhøjt valgnederlag for demokraterne ved midtvejsvalget, egentlig havde lagt, gik ud på, at Trans-Pacific Partnership (TPP) (som er rettet imod Kina) skulle dominere APEC-topmødet, og at den kinesiske variant – Frihandelsaftalen for det Asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, som er åbent for alle deltagere – slet ikke skulle komme på tale, lige så lidt som den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) eller den Nye Silkevej. I stedet viste den inkluderende FTAAP, som selv det amerikanske Peterson Institut, der ikke er venligtsindet over for Kina, bedømte til at være mest overlegen, sig at være langt den mest attraktive for APEC-staterne.

Det, som Kina tilbyder med sine forskellige økonomiske initiativer – den Nye Silkevej, den Maritime Silkevej, Silkevejs-udviklingsfonden, som det finansierer med 40 mia. dollars, yderligere kredit for 20 mia. dollars til lav rente, som Kina under den efterfølgende ASEAN-konference stillede til rådighed til projekter i den Maritime Silkevej, og frem for alt BRIKS-staternes voksende, økonomiske integration og samarbejde inden for højteknologiske områder, som atomkraft og

rumfart – det har alt sammen for længst distanceret USA's politik, som ikke har andet at byde på end at tvinge »partnerne« til at deltage i voksende, militære opgaver til fordel for geostrategiske alliancer og en politik i bankernes interesse.

På Xi Jinpings og Obamas afsluttende pressekonference demonstrerede den kinesiske præsident i praksis, at hans inkluderende politik til gavn for alle repræsenterer en meget bedre tilgang end Obamas politik, der er baseret på geopolitisk konfrontation. Xi opfordrede ganske enkelt USA til at gå med i AIIB og Silkevejsfonden, da begge er inkluderende koncepter. Obama har endnu ikke svaret.

Mens de ensrettede, vestlige medier har forholdt sig totalt tavse om flertallet af de positive initiativer og i stedet hallucinerer om BRIKS-staternes angiveligt umiddelbart forestående, økonomiske kollaps, i en bevidst vildledning af deres læsere og seere, konsoliderede Ruslands og Kinas præsidenter yderligere deres strategiske partnerskab. Putin og Xi er, iflg. udsagn fra pålidelige kilder, absolut enige i at forfølge deres politik for at undgå krig med absolut beslutsomhed. Meget langt fra at være isoleret af den vestlige sanktionspolitik, er Ruslands forhold til frem for alt Kina og Indien blevet intensiveret til det bedste niveau, det nogensinde har været på. Således bliver de omfattende aftaler fra maj i år, herunder en 30-årig aftale om gasleverance og konstruktion af pipelines, til stadighed udvidet. I et interview til Tass umiddelbart forud for G20-topmødet erklærede Putin, at inden for rammerne af hans seneste besøg i Kina har olieselskabet Rosneft indgået aftale med et stort, kinesisk firma om en 10 % 's andel i projektet i Vankor-oliefeltet. Kineserne får bestyrelsespladser, og der bliver fælles markedsføring af olien – endda i yuan. Kina vil også engagere sig i finansieringen af yderligere projekter, som alle vil blive afviklet i rubel og yuan, og ikke længere i dollar.

Ikke mindre intensivt udvikler det historisk set hidtil ekstremt trange forhold mellem Rusland og Indien sig. Putins kommende besøg i Indien i december, med navnet »Strategic Vision Agreement«, er netop blevet forberedt af viceministerpræsident Dmitri Rogosin og vil omfatte en tilnærmelse af samarbejdet omkring rumfart, omfattende industriprojekter i Indien, opbygningen af atomkraft, luftfartsindustri og en frihandelsaftale mellem Indien og den russiske toldunion. Begge sider understreger, at det russisk-indiske forhold er mejslet ind i sten.

På det tredje tysk-indiske Investeringsforum i Berlin blev det forbløffede publikum præsenteret for premierminister Modis plan om, inden for de næste ti år, at skabe en million (!) nye arbejdspladser *hver måned*, først og fremmest for at holde hans valgløfter over for vælgerne, af hvilke 80 % er under 25 år, unge og optimistiske, og som igennem uddannelse af deres evner vil arbejde med på at bringe deres nation frem.

Modis medarbejderstab har allerede udvalgt 100 lokaliteter, hvor der efter rådslagning med indbyggerne skal gennemføres planer om opførelse af 100 moderne byer (!) med moderne infrastrukturforbindelser, vand, strøm, skoler, sundhedscentre osv., som efter en bestemt arbejdsdeling vil specialisere sig som trafikknudepunkter, kemiske produktionsfabrikker, forskningslaboratorier eller agro-industrielle komplekser. Alle disse nye byer ville blive forbundet med hinanden gennem højhastighedsjernbaner, motorveje og infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere stater og således tilbyde dusinvis af millioner af mennesker et alternativ til den aktuelle fattigdom.

Frem for alt har det indiske rumfartsprogram, herunder Mars-programmet, fuldstændig begejstret hele landet og først og fremmest den unge generation. Modi planlægger at oprette mange arbejdsgrupper og videnskabelige konkurrencer for at inddrage studenterne og eleverne i løsningen på udfordringerne.

De vildledte, snæversynede sjæle, der mener, de kan tvinge Rusland i knæ gennem sanktioner, har tværtimod bidraget til, at den strategiske trekant Rusland-Kina-Indien er blevet endnu stærkere forbundet, og at BRIKS-staternes dynamik, som er orienteret mod opbygning og videnskabelig optimisme, har gjort sig til en magnet for mange andre udviklingslande. Den onde hensigt har fuldstændig udviklet sig til at blive en boomerang, og der ligger en sand ironi i, at det netop skulle blive klart i Australien.

I Europa foregår der i øjeblikket en undergrundsrevolution. På overfladen synes alt at være ved det gamle – Merkel, Hollande og Renzi spiller endnu helt og holdent med på Obamas, Camerons, NATO's og EU's farlige spil, til trods for, at støtten til Kiev-regeringen, der er spækket med nazister, og de fortsatte provokationer over for Rusland kunne trække kontinentet ind i en selvudslettelseskrig, og til trods for, at f.eks. den tyske industri er meget længere om at finde erstatninger for den tabte handel med Rusland – hvis de overhovedet finder dem – end Rusland selv.

Men langsomt – forhåbentlig ikke for langsomt – er der dog stemmer, der tager til orde, og som påpeger den aktuelle konfrontationspolitik's vanvid. Således kræver f.eks. så forskellige repræsentanter for den gamle garde som Genscher, Gorbatsjov og Kissinger en ny begyndelse for politikken over for Rusland. Den tidligere franske premierminister Jean Pierre Raffarin, daværende hovedkoordinator af de fransk-kinesiske relationer, formulerede det på en endnu mere positiv måde: Det ville være helt forkert ikke at deltage i det store, kinesiske projekt, som vedrører os direkte – det Nye Silkevejsbælte, som for øvrigt ender i Lyon.

Selv, hvis de ensrettede medier og de imperiale statholdere fortvivlet forsøger at undertrykke det: Verden har forandret sig fundamentalt i de forløbne tre uger. Obama har ikke blot været årsag til demokraternes katastrofale valgnederlag, men hans arrogante uforsonlighed siden da har forøget

demokraternes såvel som republikanernes vrede til et punkt, hvor spørgsmålet om en rigsretssag seriøst kommer på dagsordenen. Hvis han gør sin meddelelse om immigrationsspørgsmålet til virkelighed, og forsøger pr. dekret at sætte sig over Kongressen, kunne dette blive dråben, der kan få republikanernes bæger til at flyde over.

Militære lederkredse står i slet skjult modstrid med næsten alle Obamas handlinger og er overbevist om, at han ikke blot er den dårligste præsident i USA's historie, men at hans nærmeste medarbejders inkompetence endda får Jimmy Carters præsidentskab til at stå i et gyldent skær. For demokraterne burde en rigsretssags Rubikon blive overskredet, hvis Obama i den nærmeste fremtid vægrer sig ved at fjerne Valerie Jarrett og hele hendes klike af interventionister fra embedet.

BRIKS-staterne og de fleste af APEC-staterne har af alt dette for længst draget den slutning, at Obamas stjerne allerede er gået under, og de er i færd med at organisere et nyt system for økonomisk samarbejde på basis af et helt nyt paradigme, nemlig i alles interesse, og for alles almene vel. Alt – verdensfreden, vores fremtid og menneskehedens eksistens – vil afhænge af, at det i rette tid vil lykkes os at vinde USA og Europas nationer for forslaget om at gå med på Xi Jinpings tilbud, som opfordrer alle nationer til at deltage i den Nye Silkevej og AIIB's kreditsystem.

Om EU og dens værdiforestillinger vil vi, efter de på ingen måde overraskende pinligheder omkring Jean-Claude Juncker, slet ikke tale mere.

RADIO SCHILLER den 17. november 2014: G20-topmødet: G7 på vej ned, BRIKS på vej op

LaRouche: Obamas forsøg på at genindføre Storbritanniens globale, fascistiske agenda på G20-topmødet vil ikke virke

16. nov. 2014 – Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche kommenterede i dag, at Det britiske Imperiums og dets marionet Barack Obamas desperate forsøg, på det netop afsluttede G20-topmøde i Brisbane, Australien, på at genindføre deres fascistiske agenda internationalt, ikke vil virke. Det vil ikke virke, fordi de er bankerot, bemærkede LaRouche lakonisk, hvorimod det nye system, som BRIKS og deres allierede nationer er i færd med at opbygge, ikke er det.

APEC-topmødet tidligere på ugen i Beijing, og BRIKS-samlingen i Brisbane den 15. november, fokuserede klart på en politik med globalt samarbejde for at trække verden væk fra afgrundens

rand. For at imødegå dette, forsøgte Obama og briterne at begrænse diskussionen på og omkring G20-topmødet den 15.-16. nov. til:

1. Bail-in som »svar« på den internationale, finansielle krise;
2. Klimaforandringssvindlens Grønne politik med folkemord som resultat;
3. Et militært opgør med Kina omkring sikkerheden i det asiatiske Stillehavsområde; og
4. Et militært opgør med Rusland omkring Ukraine.

I øvrigt består det tre sider lange slutkommuniké fra G20-topmødet af 21 punkter, hvoraf de fleste fremstår som et sammensurium af spørgsmål, som man ikke kunne nå til enighed om.

BRIKS-nationerne syntes at være usædvanlig uimponeret af Obamas fremstød for at genbefæste en fascistisk dagsorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping meddelte f.eks., at hans lands bidrag til G20's krav om global vækst ville komme i form af det økonomiske Silkevejsbælte og den hermed forbundne Silkevejsfond, samt den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Og han sagde, at Kina var fuldt ud parat til at påtage sig det roterende formandskab for G20 i 2016.

*Foto: David Cameron, UK, og Barack Obama, USA, på G20-topmøde:
'Hør så godt efter ... '*

Putin: BRIKS-politik er inkluderende og for udvikling

16. nov. 2014 – Både i et langt interview, der var optaget på forhånd, og som blev udsendt den 16. nov. på den tyske Tv-kanal ARD, og i den afsluttende pressekonference før sin afrejse fra Australien efter G20-topmødet, hævdede Putin, at de finansielle BRIKS-institutioner er vitale, pro-udvikling og inkluderende institutioner, der søger relationer, hvori alle partnere kan få fremgang. Han lovpriste især det kinesiske synspunkt om dette som et, Rusland delte:

»Jeg må, mht. det arbejde, vi gjorde i Beijing på APEC-topmødet, nævne vore kinesiske venner og give dem den ros, de fortjener ... Vi drøftede den regionale udvikling, og hvordan man skulle udvikle handelsforbindelser og økonomiske forbindelser i det asiatiske Stillehavsområde. Som I ved, er der foreslået forskellige modeller ... Jeg må sige, at vi synes, vore kinesiske venners forslag ser rigtig gode ud. Deres forslag går ud på, at vi ikke blot skal udvikle nye institutioner, men også sikre os, at de komplementerer eksisterende mekanismer, ikke adskiller lande og deler dem op i forskellige grupper, men tværtimod opmuntrer dem til at komme sammen om en fælles indsats.«

På lignende måde svarede Putin på et spørgsmål under interviewet med ARD-Tv, om BRIKS' Nye Udviklingsbank var »endnu en splittelse af markedet«:

»Nej, sådan skal man ikke anskue det. Spørgsmålet er som følger. Der blev faktisk, ved det seneste BRIKS-topmøde i Brasilien, truffet beslutning om at skabe flere finansielle instrumenter, to instrumenter, for at være mere præcis – BRIKS Udviklingsbanken og reservevalutafonden (CRA). Denne reservevalutafond vil blive etableret efter de samme principper som IMF, og kan på en vis måde anses for at være

analog med den; men den skabes til helt andre formål. Den skabes alene for at fremme udvikling i BRIKS-landene, eller primært til udvikling i BRIKS-landene, og vil ikke erstatte sådanne globale institutioner som IMF. Hvori består faren, efter min mening? Den består i at begynde på separate, internationale, økonomiske forbindelser. Dette vedrører ikke blot det monetære element, men også handel.«

Putin gav også et skarpt svar på spørgsmålet om at føre økonomisk krig mod Rusland omkring Ukraine:

»Russiske banker har i øjeblikket forlænget et lån til den ukrainske økonomi på 25 mia. dollars. Hvis vore europæiske og amerikanske partnere ønsker at hjælpe Ukraine, hvordan kan de så underminere den finansielle basis og begrænse vore finansinstitutioners adgang til det globale kapitalmarked? Vil de drive vore banker til bankerot? Hvis det er tilfældet, vil de drive Ukraine til bankerot. Har de overhovedet tænkt over, hvad de gør? Eller har politik gjort dem blinde? Som vi ved, så udgør synet en perifer del af hjernen. Var der lukket af for dele af deres hjerne?«

Foto: Putin interviewes af den tyske ARD-Tv kanal

**Frankfurt/Shanghai-
udfordringen til
London/Hongkong:**

Et ekko af tysk industri og Alfred Herrhausen

15. nov. 2014 – Mandag, den 17. november vil den statsejede Bank of China begynde at cleare operationer for sin renminbi-valuta (yuan) i Frankfurt am Main, Tyskland, den første i Europa. Frankfurt er i færd med at positionere sig imod City of London til at blive hovedarkitekten, inden for EU, for, at Kina gør indskud og clearing af pengeoverførsler tilgængelig med sin regulerede valuta, renminbi. I betragtning af Tysklands førende rolle i verden mht. fremstilling af maskinværktøj og kapitalgoder, som er meget eftertragtede af Kina og Rusland, har denne udfordring den samme strategiske dybde og anvendelse, som Lyndon LaRouche identificerede i sin forudseende pressekonference fra 12. oktober 1988 i Berlin, hvor han bebudede Tysklands kommende genforening. Alfred Herrhausen, den daværende chef for Deutsche Bank, skulle efter planen holde en tale i New York i 1989, hvor han skulle tale om sådanne idéer, men Herrhausen betalte med sit liv for denne udfordring, og LaRouche var allerede blevet smidt i fængsel. Herrhausen blev myrdet i nærheden af Frankfurt den 30. nov. 1989, kort tid efter Berlinmurens fald.

Alfred Herrhausens Mercedes efter Rote Arme Fraktions (RAFs) angreb,

som i 1989 dræbte ham.

Med hensyn til Europa er Frankfurt orienteret mod Shanghai, som den kinesiske regering er i færd med at bygge op imod den mere skumle, historisk britiskdominerede, tidligere kronkoloni Hongkong. London er meget stærkt orienteret imod Hongkong, men China Construction Bank har endnu ikke åbnet sit

clearingcenter for renminbi i City [of London]. Deutsche Banks rolle vil kræve nøje granskning, da det er i London, at banken længe har været topbanken for valutaspekulation og har en derivatportefølje på 75 billion dollars, hvilket er en trussel mod den tyske økonomi. De forbereder i øjeblikket en Frankfurt-Shanghai-team til at arbejde med clearingsystemet i Frankfurt, som er under kontrol af Bank og China.

Selv om Kinas internationalisering af renminbi-valutaen er i fare for at blive omvæltet af valutakrig, udført af London, sådan, som Asien oplevede det i 1997, og som rublen nu oplever, så vælger Kina en radikalt anderledes tilgang til det, som London gjorde med den amerikanske dollar, med begyndelse i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, da City [of London] tog over gennem deregulering og tiltrækning af dollarbankindskud, og således fjernede dem fra Glass/Steagall-, og andre amerikanske, reguleringer. Dette »eurodollar«-marked (London Inter Bank Marked med LIBOR), som det kaldtes, startede, efter at en korrupt præsident Nixon afsluttede Roosevelts Bretton Woods fastkurs-valutasystem den 15. august 1971. Med den arabisk-israelske krig i oktober 1973 blev denne finansarkitektur, som gik fallit i 2008, konkretiseret med petrodollar-systemet – der fandtes ikke længere noget »USA« bag dollaren, men udelukkende kun City og dets Wall Street-allierede, som i stigende grad opererede i City under britisk imperiekontrol. Det var dette system, som Dresdner Banks Jürgen Ponto gik op imod og diskuterede alternativer til via en hjælper fra LaRouche, før han blev myrdet i juli 1977.

4000 bankansatte går sørgemarch gennem Frankfurts gader

efter mordet på Jürgen Ponto i 1977.

Talsmanden for lobbyen Frankfurt Main Finance, Lutz Raettig,

meddelte forsigtigt udfordringen den 14. nov.: »I modsætning til andre finanscentre har Frankfurts finansielle økonomi altid næret tætte relationer til realøkonomien. Her i Frankfurt har man altid været overbevist om, at et finanscenters førsteprioritet er at bringe investorer sammen med selskabernes behov for langfristet finansiering, med det formål at støtte økonomisk vækst«, og clearing af renminbi i Frankfurt er et skridt i denne retning. Lobbyen påpegede, at en sådan clearing af valuta mellem tyske og kinesiske firmaer fjerner en stor del af behovet for at gardere operationer med derivater mellem de to valutaer til handelsaftaler. De påpeger, at forbundsstaten Hesses handel med Kina på 9 mia. dollars hidtil var blevet clearet i Hongkong i amerikanske dollar. Slutningen på det begynder mandag.

Foto: Bank-skyskrabere i Frankfurt am Main, Tysklands finanscentrum

Kinas præsident Xi opfordrer til skabelse af en Ny Finansiell Orden

15. nov. 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping mødtes med lederne af BRIKS-nationerne forud for sin tale på G20-topmødet. På BRIKS-mødet sagde Xi, at samarbejde, som BRIKS-landene har manifesteret, ikke bør ignorere de forværrede, politiske omstændigheder i verden, da der ikke kan blive nogen succesrig, økonomisk udvikling uden fred og politisk stabilitet. BRIKS-landene har behov for at forfølge en økonomisk omstrukturering og innovativ udvikling, sagde han.

»Samarbejdet mellem BRIKS-landene bør drives af de to 'hjul', økonomi og politik, så BRIKS kan handle som, ikke alene verdens økonomiske motor, men også et skjold for verdensfreden«, sagde Xi.

Vi deler også ønsket om at værne om international retfærdighed og ligeværdighed og opretholde de fremvoksende markeds og udviklingslandenes fælles interesser, sagde Xi. Så længe, BRIKS-landene forsat opbygger gensidig, politisk tillid og strategisk konsensus, idet vi sørger for, at vores stemme bliver hørt og foreslår flere løsninger, vil vi bidrage med mere positiv energi til den økonomiske vækst i verden, en bedre styring af den globale økonomi, samt verdensfred og udvikling.

Han sagde også, at BRIKS-landene bør spille en vigtigere rolle i de multilaterale, økonomiske institutioner. Alt imens Kina har spillet en vigtig rolle i at holde verdensøkonomien i gang, så er løftet om at give dem mere indflydelse på verdensøkonomien ikke blevet imødekommet. Han påpegede de positive udviklinger på det nylige APEC-møde og sagde, at de må fortsætte med at åbne op for handel og etableringen af den Nye Udviklingsbank. Han opmuntrede også BRIKS-landene til at arbejde sammen med Kina om gennemførelsen af en reform af Den Internationale Valutafond og koordinere deres politik, så dette G20-møde vil ende med at blive en succes.

Ikke længe herefter holdt præsident Xi sin tale på G20-mødet. Her tilskyndede han verdens store økonomier til at promovere reformer i fællesskab, gennemføre omfattende vækststrategier og fremme verdensøkonomiens overgang fra cyklisk, økonomisk genrejsning til vedvarende vækst. Idet han bemærkede, at verdensøkonomien gradvist har bevæget sig op fra bunden i de senere år, men at den generelle, økonomiske genrejsning fortsat manglede vitalitet, sagde han, at G20-medlemmernes toprioritet nu er at koordinere den makroøkonomiske politik, formindske økonomiske risici, skabe flere arbejdspladser og forbedre folks midler til livets opretholdelse. Han tilføjede,

at det netop afsluttede APEC-møde i Beijing formulerede planer til fremme af udviklingen i det asiatiske Stillehavsområde, og at G20-medlemmer også har udarbejdet omfattende vækststrategier.

Med det formål at virkeliggøre omfattende vækst, sagde han, bør G20-medlemmer søge og opgradere de kræfter, der driver vedvarende vækst, og åbne op for en ny situation, der er kendetegnet ved innovativ udvikling, integrerede interesser og indbyrdes forbunden vækst. Først og fremmest bør G20-økonomierne skabe innovationer i deres økonomiske udviklingsmønstre, og han tilføjede, at der bør bringes mere vitalitet ind i økonomien gennem strukturreformer inden for finans, investering, handel og andre felter.

Idet han understregede den vigtige rolle, som opbygning af infrastruktur spiller i skabelsen af økonomisk vækst, sagde Xi, at Kina støtter G20 i etableringen af et globalt infrastrukturcenter og støtter Verdensbanken i etableringen af en global infrastrukturfond. Xi støttede kravet om en Global Infrastrukturfond inden for IMF's rammer (der begyndte som et forsøg fra USA på at underbyde Kinas lancering af AIIB) og sagde, at Kina ville yde sit bidrag gennem sådanne initiativer som det Økonomiske Silkevejsbælte, det 21. århundredes Maritime Silkevej, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. For det andet, sagde Xi, burde G20-medlemmerne bygge en åben, global økonomi og opfordre til samordnede bestræbelser omkring forhindring af protektionisme inden for handel og investering, samt at værne om multilaterale handelssystemer. For det tredje burde G20-medlemmer forbedre den globale, økonomiske styrelse. Idet han henviste til Bretton Woods-systemet, som i år fejrer 70-års jubilæum, opfordrede han til omfattende forandringer:

»Vi ønsker at gøre dette til et vendepunkt og skabe et retfærdigt og upartisk system, som giver et velordnet finanssystem og forøger udviklingslandenes repræsentation og taleret og sikrer, at alle lande i den internationale

samarbejdsplan har de samme rettigheder, de samme muligheder og de samme regler.«

Xi havde tidligere beskrevet dette som et system, i hvilket »hver enkelt nation ville lyse meget klarere i andre nationers selskab.« Han argumenterede også for, at alle lande har ret til udvikling, samt at alle lande har en forpligtelse til at tillade andre den samme ret.

Sluttelig meddelte præsident Xi atter, at BRIKS havde forpligtet sig til at opbygge en Ny Udviklingsbank, og at flere end 20 lande i Asien havde aftalt at etablere en Infrastruktur-Investeringsbank, som han følte ville yde et værdifuldt bidrag til denne bestræbelse.

Det, som den kinesiske præsident fremlægger, er virkelig et Nyt Paradigme for relationer mellem nationer, og dette vil, mere end nogle af de individuelle spørgsmål, få det internationale finansoligarki til at flippe ud. Og hans »pil« vender ikke tilbage til sit pilekogger i den nærmeste fremtid, da han, umiddelbart efter sit besøg til Australien, New Zealand og Fiji-øerne, har til hensigt at indlede et besøg til Sydamerika, hvor han vil besøge Brasilien, Argentina, Venezuela og Cuba.

Foto: BRIKS-lederne mødes i Brisbane forud for G20-topmødet: Vladimir Putin, Rusland; Narendra Modi, Indien; Dilma Rousseff, Brasilien; Xi Jinping, Kina; Jacob Zuma, Sydafrika

Argentina vælger BRIKS; Glem IMF's og Verdensbankens model med nedskæringer

15. nov. 2014 – På en konference den 10. nov. på Universitetet i Buenos Aires erklærede Argentinas forsvarsminister, som er en mulig kandidat til præsidentvalget, Agustin Rossi, på et diskussionspanel med titlen »Argentina + BRIKS«, at Argentina har besluttet at intensivere sin forbindelse med BRIKS-nationerne som den eneste måde at sikre reel udvikling og påpegede også det betydningsfulde forhold mellem BRIKS og Unionen af Sydamerikanske Nationer (UNASUR), hvis ledere mødtes på BRIKS-topmødet den 15.-16. juli i Fortaleza, Brasilien.

Forsvarsministeren, som er en af præsident Cristina Fernández de Kirchners nære allierede, sagde, at

»Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika opstiller inkluderende regeringsmodeller og et alternativt finansieringssystem«, rapporterer *Sinmordaza* den 11. november. »Argentina har truffet den politiske beslutning at intensivere disse relationer og forlade IMF's og Verdensbankens forholdsregler, som fortsat promoverer nedskæringer, som i 1990'erne, og som fører til nationernes dybe gældssætning og en finansiering, som kommer i småportioner.«

Rossi understregede, at Argentina har udviklet en stærk, regional politik gennem styrkelsen af Unasur, »og vi har brug for finansiering for fortsat at vokse« og fremhævede, at »vores nation og regionen har behov for en mangedobling af investeringer.«

Argentinas fokus på og alliance med BRIKS-nationerne er i voksende grad åbenlys. Den 17. nov. vil det argentinske Senat

være vært for et seminar, »BRIKS i den Nye Verdensorden«, hvis gæstetalere vil være ambassadørerne fra Indien, Kina og Brasilien, og ligeledes en embedsmand fra den russiske ambassade. Vicepræsident Amado Boudou vil åbne konferencen.

Bemærk også, at den 14. nov. var Ruslands justitsminister Alexander Konovalov Argentinas indbudte gæst ved den 41. konference for Mercosurs justitsministre i Buenos Aires. I sin tale opfordrede Konovalov til, at modellen, der er baseret på »den stærkeres lov«, blev erstattet, for at undgå »anakronismen med alles krig mod alle.« Den argentinske justitsminister Julio Alak understregede behovet for at skabe en ny, international retsorden, baseret på multipolaritet og samarbejde »snarere end dominans«.

I en debatartikel i dag bemærker avisen *Tiempo Argentino*, at BRIKS, i alliance med andre, fremvoksende nationer, repræsenterer »en gigantisk gruppe af producenter og forbrugere«, som fortrænger de i stigende grad irrelevante EU og USA, og artiklen noterer sig specielt den kendsgerning, at Obamaregeringen »har så lidt troværdighed, selv på hjemmebane, at Obamas grånende hår, snarere end visdom, reflekterer hans tilbagegang«. Med BRIKS, slutter artiklen, har Unasur

»muligheden for at opbygge en verdensmodel for etablering af en ny orden, som denne gang er baseret på udviklingen af nationer og folk, med retfærdighed og solidaritet, og ikke på den tidligere model, baseret på udnyttelse af menneskeheden ... «

Interview med Helga Zepp-

LaRouche i China Radio International efter APEC-mødet, udsendt 12. nov. 2014

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, gav et interview den 11. nov. til China Radio International, Kinas engelsksprogede radiotjeneste, om de nye udsigter for menneskeheden, som er blevet åbnet op af Kinas lederskab i det nys afsluttede APEC-topmøde i Beijing. Interviewet blev sendt den 12. november.

CRI: Præsident Xi sagde i sin tale, at FTAAP [Free Trade Area of the Asia Pacific] kunne være med til at løse nogle af de problemer og udfordringer i den regionale, økonomiske vækst. Er De enig?

HZL: Ja. Jeg mener, at det er til stor gavn for Asien og Stillehavsområdet, men jeg vil gerne understrege, at fordelene ikke kun er regionale. For det, der netop er sket, er en inspiration for hele verden, især fordi USA og Europa har langt alvorligere, økonomiske problemer, end de officielt anerkender. Og i en verdenskrise som den, vi har lige nu, er det ekstremt vigtigt ikke at være partisk, men altid at have den tilgang, som præsident Xi Jinping har, når han siger, at løsninger på verdens problemer må være inkluderende. Det er den tilgang, man har med Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, og i denne forståelse mener jeg, at det, APEC har opnået, virkelig kunne være en model for, hvordan problemer i hele verden kan løses.

CRI: Lederne af APEC blev ved mødets slutning enige om, at en forundersøgelse ville tage to år frem til slutningen af 2016. Så kunne De føre os igennem processen? Og hvad går

undersøgelsen ud på? Koordinering, eller hvilken slags »gennemførlighed« er det, vi har for os her?

HZL: Hvis jeg skal sige, hvad jeg mener, så er to år meget lang tid. Jeg tror ikke, verden vil vente i to år, indtil en sådan forundersøgelse er klar. Jeg mener derfor, at det bør tilrådes at forberede handling langt hurtigere. For ser De, TBTF-banker (altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit', -red.) i det transatlantiske område kan krakke, hvornår det skal være. Derfor er det vigtigt at have noget at sætte i stedet for dette tilfældes skyld. Det tager selvfølgelig meget længere tid, før handelsforbindelserne i APEC-landene er udarbejdet, men jeg mener, at de andre instrumenter, som Kina har promoveret, AIIB, Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, disse ting bør påbegyndes omgående. Jeg mener, momentum er meget vigtigt, og detaljerne i handelsforbindelserne kan udarbejdes hen ad vejen.

CRI: Hvorfor tror De, at forundersøgelserne er planlagt til at stå på i to år? Mener De, at det var et kompromis mellem Kina og USA? For de har jo konkurrerende frihandelsaftaler i spil, ikke sandt?

HZL: Jo, men jeg mener, at dette APEC-topmøde har vist, at FTAAP helt afgjort har vundet momentum, for det står klart, at fleste lande i det asiatiske Stillehavsområde er gået med i den. Konkurrencen er der stadig, men selv præsident Obama følte sig nødsaget til at sige, at TPP (Trans-Pacific Partnership) er et skridt på vejen til FTAAP. Så jeg mener, at den kinesiske model afgjort har vundet momentum.

CRI: Så selv inden mødet mellem lederne havde USA allerede udelukket et gennembrud for TPP. Og FTAAP har vundet momentum. Mener De, som nogle har sagt, at FTAAP har bortledt opmærksomheden fra TPP?

HZL: Ja, og det er også meget tydeligt hvorfor, for tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Tom Donilon sagde, at hvis man

blev enig om TPP, så ville det betyde, at USA kunne skrive reglerne for verdensøkonomien i de næste hundrede år. Det er ikke noget, de fleste lande ville ønske, de var en del af. Og selv det amerikanske Peterson Institute, som er almindelig anerkendt som ikke værende venligtsindet over for Kina, foretog en sammenligning og sagde, at FTAAP ville bringe fordele for alle deltagere, alt imens TPP massivt ville reducere Kinas handel. Så jeg mener, at den kendsgerning, at FTAAP helt bestemt er ved at blive den mest attraktive model, virkelig er en stor succes.

CRI: Det var også interessant, at den japanske premierminister Shinzo Abe overraskende udstedte en offentlig erklæring til støtte for FTAAP. Ser De dette som et positivt tegn for den mulige aftale, eller er dette et fingerpeg om, at båndene mellem Japan og Kina er ved at tøjle op?

HZL: Drøftelserne er naturligvis et vigtigt gennembrud, men jeg tror vi først må se, hvordan det udvikler sig, for dette var blot en begyndelse. Det er indlysende vigtigt, at Kina og Japan arbejder sammen, for alternativet er ikke acceptabelt. Men nu må vi i praksis se, om Japan holder sig til sin nuværende forfatning og standser tendensen mod atter at militarisere landet. Hvis de holder sig til forfatningen, er det godt. Men at dømme ud fra billederne synes mødet ikke at have været særlig hjerteligt. Så der er stadig lang vej igen.

CRI: Giver påbegyndelsen af denne forundersøgelse af FTAAP Japan magt i forhold til USA i deres forhandlinger om TPP?

HZL: Jeg tror realistisk set, at hvis Japan handlede i sin egen interesse, så arbejdede det langt tættere sammen med Kina og de andre asiatiske nationer. For Japan er bare en ø, de har ikke mange råmaterialer, så deres levestandard er afhængig af fremskridt inden for højteknologi, så de kan kun have fordel af at samarbejde med Kina, og de har også brug for et marked og et investeringsområde, osv. Så jeg mener, at Japans egeninteresse ligger i samarbejde med Asien.

CRI: Forud for dette møde talte man om, at APEC var ved at glide ud som en ubetydelig organisation, men med den vægt, som Kina har lagt på konferencen i år, med FTAAP og de andre bebudelser og aftaler, som er indgået på sidelinjen, mener De så, at vi under Xi Jinping begynder at se, at Kina kommer frem som en mere energisk, global spiller med selvtillid?

HZL: Ja, absolut. Jeg mener, at Kina allerede har taget førerskabsrollen i verden, hvis man ser på de forskellige politiske tiltag, som er fremkommet under Xi Jinping; jeg har allerede nævnt Den nye Silkevej, som er fantastisk, og Den maritime Silkevej, AIIB, og nu er der også Den nye Silkevejs Udviklingsfond med 40 mia. dollars. Og nu er der FTAAP.

Men det vigtigste er Kinas måneprogram, som er en revolution i sig selv. Med Yutu og Chang'e-3 og Chang'e-5T1 er karakteren af den menneskelige eksistens allerede forandret, fordi programmets mål er eventuelt at udvinde helium-3 på Månen til fusionsprogrammet på Jorden. Alene dette program er i færd med at skabe en ny kraft i universet. Og det repræsenterer også hovedhjørnestenen i kinesisk økonomi, fordi det udgør en videnskabelig drivkraft.

Netop nu er det kinesiske rumprogram den største impuls til forbedring af menneskets magt over planeten og længere ud i universet. Så jeg mener, at det, Kina gør i øjeblikket, virkelig giver stor grund til optimisme, som kan trække andre dele af verden, som befinder sig i en vanskeligere omstændighed, ud af denne.

CRI: Helga, mange tak for at være med hos os.

Radio Schiller den 13. november 2014: Kina/BRIKS sætter dagsorden på APEC møde//Obama på vej ned

med formand Tom Gillesberg

Videoen kommer senere idag, fredag den 14. november

Leder fra LaRouche-bevægelsen 14. nov. 2014: BRIKS har åbnet op for en ny verden

Med Obama, som blev forvist til en ubetydelig position ved APEC-topmødet i Beijing, er det globale skift, som har været i gang i løbet af de seneste uger, nu hastigt ved at konsolideres.

Udviklingen i BRIKS/APEC har overtaget kursbestemmelsen af bevægelsen i den globale politik og sætter dynamikken, kommenterede Lyndon LaRouche efter en bedømmelse af situationen. Dette åbner op for alle dem i alle lande, som har ventet på at kunne blive deres pessimisme kvit og tilslutte

sig vejen til fremskridt. Med en Obama, der går ned, kan andre ting, som er associeret med ham, også gå ned – inklusive den morderiske, økonomiske politik, som han forsøger at bevare over verden og USA, på vegne af Det britiske Imperium.

Kina har taget føringen og vil fortsætte med det. Fra APEC-topmødet tog den kinesiske premierminister Li Keqiang videre til ASEAN/Østasien-topmødet i Myanmar, hvor han indgik en ny forpligtelse til 20 mia. dollars, til udvikling langs den Maritime Silkevej. I kontrast hertil ankom Obama til samme topmøde som en nedrivningsmaskine og krævede, at Myanmar ændrede sin forfatning til at passe til hans og George Soros' krav. Kan der være nogen tvivl om, hvilken af to muligheder, områdets nationer vil vælge?

Næste skridt er så G-20-topmødet (15. november i Brisbane, Australien), hvor præsident Xi Jinping i denne weekend vil fremlægge sin vision for udvidelse af den udviklingsproces, som Kina anfører på globalt plan. Obama et al. har regnet med at kontrollere omgivelserne på G-20, men de har tabt på forhånd. Det er udviklingen med BRIKS/APEC, der kontrollerer de globale omgivelser, i hvilke de opererer.

I Europa er der endda begyndt at komme en synlig tilpasning til de nye muligheder i disse globale omgivelser. Franskmændene gumler på bidslet, mens de overvejer at tilslutte sig den Nye Silkevej, og tyske industrifolk er interesseret i at investere i Indien, hvis regeringsrepræsentanter, på det Indo-tyske Investeringsstopmøde i Berlin i denne uge, fremlagde et dramatisk, ambitiøst program for nye byer, jobs og en gennemgribende, økonomisk genoplivelse.

I Rusland har kampen mod monetaristerne, såsom Centralbanken – en kamp, der anføres af Sergei Glazyev – nu resulteret i et offentligt krav, på Moskvas radio, om, at Dumaen vedtager »noget, der er analogt med Glass/Steagall-loven«, for at standse det spekulative angreb på landet.

Der er selvfølgelig stadig problemområder; Mellemøsten er et af de afgørende. Men det globale skift åbner op for potentialet for, at også disse problemer kan løses. I betragtning af Obamas svage stilling er der kræfter i USA, med kongresmedlem Walter Jones og senator Tim Kaine som eksempel, som nu optrapper kampen for at standse den globale terrorisme ved at få de 28 sider [af rapporten over den fælles kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, -red.] frigivet, og ved at blokere præsidentens hævde af diktatoriske magtbeføjelser til at erklære krig.

Den centrale virkelighed er, at verden er forandret. Der er åbnet op for nye muligheder, og de kan nu virkeliggøres.

FN-embedsmand støtter fuldt ud AIIB og Nye Silkevej

12. nov. 2014 – Shamshad Akhtar, generalsekretær for FN's Sociale og Økonomiske Komite for Asien og Stillehavsområdet, og FN's guide for G20, har givet sin fulde støtte til det kinesiske forslag om en Ny Silkevej og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-investeringsbank).

Akhtar forklarede til kommentator Yang Rui på dennes program Dialog, at verdens behov for udvikling var enormt.

»AIIB vil spille en meget vigtig rolle. OECD-skøn nævner tal [på udestående behov for infrastruktur] på 50 billion dollars, og her i Asien er tallet over 10 billion dollars«, sagde fr. Akhtar. »Dette overstiger langt de multinationale udviklingsbankers kapacitet.«

Hun forklarede også, hvad der var anderledes i AIIB's måde at

fungere på:

»De multinationale udviklingsbanker har mange andre funktioner end kredit til infrastruktur, miljøprojekter osv. ... AIIB derimod ville udelukkende koncentrere sig om infrastruktur; banken ville være i stand til at udstede langfristede obligationer, såvel som udstede mere risikabel egenkapital. AIIB vil også være i stand til at geare privat finansiering til infrastruktur.«

Med hensyn til kritikken, at AIIB ville være uden regler, sagde Akhtar, at kritikken ville blive bestridt,

»når de først fremlægger arbejdsrapporten for, hvordan AIIB vil operere, og dette arbejdsrapport vil være baseret på internationalt accepterede principper.«

Om konflikten med FTAAP versus TPP sagde Akhtar, at de to handelsaftaler ikke overlappede hinanden:

»Der er tilsyneladende nogen entusiasme for TPP. Hvis denne konsolideres, kunne den føre til FTAAP. Og hvis den ikke blev det, findes der andre måder at nå frem til FTAAP«, sagde Akhtar.

Yang Rui spurgte, hvordan man kunne bringe disse meget forskellige lande sammen rent økonomisk i en enkelt handelsaftale.

»Det er korrekt, at der er meget store forskelle mellem landene i det asiatiske Stillehavsområde«, sagde Akhtar. »Men det er ligesom det, vi gjorde med WTO-medlemskabet. Man kan tildele landene status af FTAAP-medlem og dernæst hjælpe dem til at opnå det niveau, som de skal op på. Og der findes institutioner, såsom min egen, som kan hjælpe dem med det.«

Forespurgt om Silkevejsprojekterne sagde hun,

»Det er meget vigtige projekter. Silkevejsbæltet dækker

henved 10.000 km og den Maritime Silkevej henved 20.000 km. Vi har også mange veje og jernbaner, der allerede eksisterer, men de bliver ikke opkoblet på en optimal måde. Vi argumenterer for flere jernbaner snarere end veje. Vi behøver en integreret, multi-modal model, hvor vejene og jernbanerne vil være opkoblet på en måde, der optimerer den trafikale strøm«, sagde Akhtar.

Fra LaRouche-bevægelsen 13. nov. 2014: Hele verden ved, Obamas magt er svækket – Nu skal han fjernes fra magten

Lyndon LaRouche vurderede i dag den globale situation i kølvandet på APEC-topmødet i Kina og erklærede, at Obama og briterne er ved at miste muligheder og befinder sig på en glidebane mod fiasko på alle fronter. Alting går nu i en anden retning. Og denne udvikling imod Obama, både på hjemmefronten og internationalt, går kun hurtigere efter det amerikanske midtvejsvalg, tilføjede LaRouche. Alt, der er knyttet til Obama, er ved at kollapse, inklusive det trans-atlantiske finanssystem.

På APEC-topmødet blev Obama grundigt omgået af kineserne og det generelle, globale momentum, som er blevet skabt af BRIKS og dets allierede nationer. Efter topmødet mødtes Obama med den kinesiske præsident Xi Jinping, og derefter holdt de to en

fælles pressekonference, hvor den kinesiske præsident tilskyndede USA til at gå med i den globale vækstekspllosion, som BRIKS har udløst, og som Kina nærer gennem sin Nye Silkevejsfond og den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB).

»Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele fremgang og fred i det asiatiske Stillehavsområde«, sagde præsident Xi.

Men Wall Street og City of London – og deres mand Obama – ville ikke høre tale om det. I dag publicerede Wall Street Journal en lederartikel, hvor de fordømte Xi Jinping for den afskyelige forbrydelse, der består i ... »at forsøge at overgå amerikanerne i at være amerikanere«, ved at lancere, hvad der modsvarer en ny Marshall Plan! Det ironiske er, at det, som Kina og BRIKS er i færd med at gøre, rent faktisk er intet mindre end Det amerikanske System for Politisk Økonomi, sådan, som det blev opbygget i USA af [vores første] finansminister Alexander Hamilton. Dette system er centreret omkring skabelsen af et kreditsystem, som er udarbejdet til, frem for alt, at nære den menneskelige kreativitet og videnskabeligt fremskridt, sådan, som det nu kommer til udtryk i Kinas revolutionære måneprojekt.

Som Lyndon LaRouche gentagne gange har erklæret, så er det, hvad USA også burde være i gang med. Vi må omgående smide Obama og hans britiske politik ud, gå med i BRIKS for at frembringe en global, økonomisk genrejsning, og derigennem vende tilbage til de principper, på hvilke nationen blev grundlagt.

Man kan roligt regne med, at briterne vil slå tilbage på den kommende weekends G20-møde i forsøg på at omstøde deres nylige nederlag, og på anden vis vil bestræbe sig på at forsvare deres interesser ved at lancere krige og mord mod deres

modstandere. Men et voksende flertal af verdens befolkning har nu sluttet sig til BRIKS-revolutionen. De kalder helt åbenlyst Obama for en 'haltende and'[1], der ikke har noget at tilbyde verden ud over økonomisk kollaps og krig. Russerne har sagt det; inderne har sagt det; nu siger argentinerne og chilenerne det.

Men det er kun amerikanerne, som har magt til at følge op på deres rungende, de facto afsættelse af Obama under midtvejsvalget, ved rent faktisk at fjerne ham fra magten i Washington – nu.

[1] Eng. 'lame duck'; udtrykket bruges om en eksekutiv person, eller Kongressen, der befinder sig i sidste fase af en valgperiode, og/eller ikke kan genvælges.

APEC-ledermøde giver forøget kraft til Kinas »BRIKS«-initiativ for samarbejde om udvikling

11. nov. 2014 – Præsident Xi Jinping sagde på en pressekonference i kølvandet på APEC-ledermødet i Beijing, at mødet havde »givet fuldt resultat og opnået vore forventede mål«. Sluterklæringen støttede Kinas bestræbelser på at avancere hen imod et altfavnende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP). Selv præsident Obama, som nærmest var 'alene hjemme' ved denne forsamling af personer, som var entusiastiske over de kinesiske initiativer, måtte i nogen grad hylde FTAAP, alt imens han hævdede, at hans bestræbelser på at få andre asiatiske nationer ind i det anti-

kinesiske Trans-Pacific Partnership, TPP, faktisk var et skridt på vejen til et mere omfattende FTAAP.

Den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver, Tom Donilon, som talte ugen før på et Brookings Institute-arrangement, havde afsløret hemmeligheden bag det virkelige formål med TPP, da han sagde, at rent strategisk

»ville TPP tillade USA at skrive reglerne, som vil regere over den globale økonomi i det næste århundrede«. [sic!]

Obama holdt også et møde mellem de elleve TPP-kandidater på den amerikanske ambassade i Beijing for at presse dem til at skubbe mere hårdt på for at få aftalen i hus. Obama blev imidlertid noget overrasket, da Sydkorea underskrev en frihandelsaftale på sidelinjen af APEC-mødet.

Præsident Xi har tydeligvis til hensigt at transformere APEC til et springbræt til genstart af verdensøkonomien. Under sin pressekonference efter ledermødet sagde Xi:

»Verdensøkonomien befinder sig i en intens omstrukturingsproces, og det asiatiske Stillehavsområde må gribe chancen og accelerere tempoet for reformer og innovation for, at en ny indsats og konkurrencemæssig styrke kan se dagens lys i det asiatiske Stillehavsområde.«

I begyndelsen af ledermødet havde præsident Xi indikeret, i hvilken retning, han ønskede at tage APEC.

»Vi ønsker at fremme samarbejde og gå i gang med en ny vision«,

sagde han til lederne (mens præsident Obama efter sigende tyggede på sine Nicoretter),

»og vi fejrer nu 25 års samarbejde og vækst i APEC«. »Vejen til en økonomisk genrejsning indeholder uforudsigelige og usikre faktorer«, fortsatte Xi. »For at forhindre fragmentering må vi øge forbindelsesmulighederne og

intensivere regional integration. APEC bør spille en koordinerende rolle«, sagde han.

»Forbindelsesmulighederne« betød muligheder for forbindelse mellem den fysiske infrastruktur, forbindelse mellem regler og reguleringer, og forbindelser mellem menneskers hjerter, forklarede han.

»Vi bør bringe alle medlemmer af økonomien i det asiatiske Stillehavsområde og dets folkeslag sammen«, sagde han. »Vi må gøre APEC til en platform for opbygning af et system for integration, en platform for politik for en forøgelse af vore gensidige udvekslinger, en platform til forhindring af opkomsten af protektionisme og for intensivering af vores tekniske samarbejde, og en platform til fremme af vores gensidige samarbejde«, sagde Xi. »Alle økonomierne må arbejde sammen for at opbygge et Asiatisk Stillehavs-partnerskab.«

Præsident Xi sagde også, at Kina ville donere 10 mio. dollars til APEC's institutionelle udvikling og opbygning af kapacitet. Sammen med AIIB og BRIKS er præsident Xi også i færd med at omforme en anden, stor institution, som inkluderer USA, med henblik på at lancere et nyt paradigme for menneskeheden. For at citere et bevinget ord, som er en af den kinesiske præsidents egne favoritter:

»Når pilen først er afskudt, kan den ikke standses.«

APEC 2014:

Præsident Xi fremlægger sin strategiske vision for det asiatiske Stillehavsområde

9. nov. 2014 – Mens USA fører en intens kampagne for at holde AIIB og Den nye Silkevej væk fra APEC-dagsordenen, er disse spørgsmål blevet »elefanten i rummet«, man simpelt hen ikke kan ignorere. Alt imens ingen af disse spørgsmål omtales i ministererklæringen, som blev udstedt ved slutningen af udenrigsministermødet i lørdags, takket være pres fra USA, så fører præsident Xi Jinping sin egen kampagne for at bringe alt dette op på den store scene.

I en længere tale under APEC-mødet for virksomhedsledere (der er afsat en dag på begivenheden til de virksomhedsledere, der deltager i konferencen), opfordrede han dem til at hjælpe med at gøre »den kinesiske drøm« til en »drøm for det asiatiske Stillehavsområde« og fremlagde sin strategiske vision for området og verden. Med en indirekte henvisning til de forhindringer for denne udvikling, som udlagdes af USA's politik, sagde Xi:

»Det asiatiske Stillehavsområde står over for en overvældende opgave med at forøge økonomiens kvalitet og effektivitet og med at erstatte gamle vækstområder med nye. Der er forskellige retninger og prioriteter mht. at fremskynde den regionale integrationsproces og de forskellige frihandelsarrangementer, som foreslås, hvilket gør det vanskeligt for nogle at vælge«, sagde Xi.

»Det asiatiske Stillehavsområde står ved en skillevej. Skal vi fortsat tage føringen i verden for at skabe en lys fremtid? Eller skal vi sætte farten ned, blot for, at andre

skal tage føringen med præstationer? Skal vi intensivere integrationsprocessen, eller skal vi lade os glide ned i en fragmenteringens malstrøm? Skal vi antage åbenhed og inklusion for at samarbejde om Det asiatiske Stillehavsområdes Århundrede, eller skal vi klamre os til en tankegang, som er passé og ikke egner sig til det 21. århundrede?»

»Vi bør erstatte en 'vinderen tager det hele'-attitude med en 'alle vinder'-holdning«, sagde Xi.

Præsident Xi understregede igen Kinas plan om at fortsætte med en konkret køreplan hen imod et for alle inkluderende frihandelsområde i det asiatiske Stillehavsområde, som ville

»bringe området op på et højere niveau.« »Kun reformatorer og innovatorer vil være i stand til at vinde«, sagde han. »Vi har brug for en ny kurs og en ny model. Vi må udarbejde en arbejdstegning for en ny forbindelsesmulighed.«

Han understregede også, at dette ville »bringe de to sider af Stillehavet sammen«. Han opfordrede ligeledes de andre lande til at samarbejde med Kina om udvikling af det Nye økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej.

Som en hjælp til denne udvikling, sagde han, havde Kina taget initiativ til etablering af AIIB som en »platform for samarbejde og vækst« og kaldte det for et »betydeligt skridt fremad«. »Vi vil arbejde for, at AIIB hurtigt bliver operationelt«, erklærede Xi. Han sagde, at Kina havde taget det første skridt med skabelsen af en Silkevejsfond på 40 mia. dollars. Her blev hans tale afbrudt af klapsalver fra de samlede virksomhedsledere i salen.

»Vort områdes udviklingsperspektiv er afhængigt af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag«, sagde Xi. »Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for det asiatiske Stillehavsområde for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og yde et

større bidrag til menneskehedens velfærd«, sagde Xi.

Jean-Claude Juncker fortjener at blive ydmyget

8. nov. 2014 – Formand for Europakommissionen Jean-Claude Juncker er blevet ramt af en bus: afsløringerne af det skatteparadis, som er blevet skabt i Luxembourg til 300 store, europæiske selskaber under Junckers regering i de seneste 18 år. Nye afsløringer viser, at Luxembourg var blevet sådan et skatteparadis, at selskaber fik »ad hoc« juridisk behandling, som etablerede minimal beskatning à la carte. EU havde allerede indledt en undersøgelse af et par selskaber for skattesvig, og nu skal Juncker lede en undersøgelse af ham selv!

Juncker er en top-eurofascist og fortjener at blive ydmyget. For et par år siden, da han var Luxembourgs premierminister og også finansminister, såvel som også formand for eurogruppens finansministre, beklagede han sig offentligt over, at processen med europæisk integration ville gå meget hurtigere, hvis det ikke var for visse forhindringer, repræsenteret af nationale parlamenter.

Junckers position som formand for EU-kommissionen er naturligvis blevet stærkt svækket. Lederen af de tyske socialdemokrater Sigmar Gabriel erklærede, at stater ikke burde vedtage skattely som en forretningsmodel. De, er gør det, »nedbryder europæisk solidaritet«, sagde han til *Süddeutsche Zeitung*.

Sven Giegold, den Grønne finansekspert i EU-parlamentet, sagde, at

»Juncker har gjort sig til skattebedragernes medskyldige og herigennem unddraget andre EU-stater milliarder i skat. Hermed har han skadet Europa.«

Et tysk parlamentsmedlem, Fabio De Masi fra Die Linke, opfordrede Juncker til at tage politisk ansvar.

Euro-bureaukrater og euro-fanatikere forsvarede i stedet patetisk Juncker. Junckers afløser som formand for eurogruppen, den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem, sagde, hvad der kun kan fremkalde latter, at den aktuelle regering i Luxembourg, og ikke Juncker, er ansvarlig for eventuelle overtrædelser, og det med tilbagevirkende kraft!

Den italienske finansminister Pier Carlo Padoan hævdede, at der nu var »et nyt klima med gennemskuelse«. Premierminister Matteo Renzi, som netop havde skændtes med Juncker om budgetspørgsmål og kaldte ham en »bureaukrat«, sagde, at han ikke havde lyst til at »gå ind i et slagsmål« med Juncker.

Fra LaRouche-bevægelsen 11. nov. 2014: APEC lod ikke Obama rejse sig fra nederlaget – det skal vi heller ikke!

En uge efter, at hans »politiske impeachment« blev effektueret af de amerikanske vælgere, tildelte lederne ved det vigtige,

årlige APEC-møde Barack Obama en uvæsentlig rolle. Det var et topmøde, hvis hovedinitiativer inden for udvikling og infrastruktur – den nye Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den endnu nyere »Silkevejsfond«, Frihandelsområdet for Asien og Stillehavsområdet (FTAAP) – Obama forsøgte at forhindre. Det mislykkedes, og han fik hverken »beskyttelse« eller et »skub opad« fra det styrtdyk, som han havde kurs mod under valget. Amerikanerne må, på samme måde, handle på deres modvilje mod Obama og hans politik på valgtidspunktet.

BRIKS-dynamikkens, og især Kinas, dominans over udviklingen på topmødet var ikke til at tage fejl af. Rusland og Kina underskrev endnu en betydningsfuld aftale om konstruktion af pipelines og levering af naturgas til Kina over de næste 30 år; de lancerede også udviklingen af en række dæmninger på floden Amur i Sibirien til vandkraft og oversvømmelseskontrol. Kina annoncerede en finansieringsplatform for den »Nye Silkevejsfond« til investering i infrastruktur, som Kina initierede med en kapital på 40 mia. dollars; præsident Xi Jinping skønnede, at Kina ville tredoble raten af sine »udgående kapitalinvesteringer« i løbet af resten af indeværende årti, i alt en investering i andre nationers udvikling på 1,25 billion dollars efter hans skøn. Sydkorea og Kina indgik en aftale om frihandel, som fjernede 90 % af told og afgifter hen over de næste 20 år. Australien annoncerede, at det ville indgå en frihandelsaftale i Kina i næste uge; Thailand sagde, at de støttede Kinas foreslåede FTAAP; Indonesien indikerede, at det ville gå med i AIIB med 22 andre lande. Kinas Xi Jinping og Japans Shinzo Abe afholdt et bilateralt topmøde, som var afgørende for at bryde isen for at udbedre de fjendtlige relationer mellem dem i de seneste adskillige år. Filippinernes præsident NoyNoy Aquino udbad sig et møde med præsident Xi for at sikre, at Kina også ville investere i projekter i Filippinerne. Chile gjorde det klart, at det ikke ville tillade nogen som helst afbrydelse af sin store og voksende handel med Kina inden for industri og

landbrug.

På APEC-mødet lykkedes det ikke Obama at gøre ret meget andet end at annoncere flere visa til USA for kinesiske besøgende – gennem en »eksekutiv ordre«, naturligvis.

Det imperiale/finansielle London og deres tynde mand Obama havde antaget, at de, mod denne internationale BRIKS-udviklings- og vækstdynamik, kunne bruge nationale fjendtligheder og rivaliseringer; mellem Japan og Kina, de forudgående uoverensstemmelser om grænser og økonomi mellem Kina og Indien, rivaliseringer mellem Brasilien og Argentina osv. »Nationalisme«, der tjener hvad? En Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsaftale, som ville give de største, overnationale/imperiale selskaber og banker overnational kontrol over nationers politik!

BRIKS-dynamikken går op over nationalistiske betragtninger til en højere standard for suveræne nationer, som sætter gensidig økonomisk vækst og udvikling for hele den menneskelige art som sit mål. Dette er også det, som plejede at være »det Amerikanske Systems« trosbekendelse.

Hjemme i Amerika fyger der små gnister af stenen fra sidste uges Obama-valgknuser. Endnu to senatorer, den mest aggressive republikaneren Paul Rand, har erklæret, at Obamas krigspolitik for Irak/Syrien nu er en overtrædelse af Forfatningen og Resolutionen om Bemyndigelse til at erklære Krig, og at Kongressen ikke kan tolerere dette. Dernæst »vendte det Hvide Hus på en tallerken« og aflyste den udstationering af 1.500 soldater, som Obama netop havde meddelt, indtil Kongressen stemmer om det. Mange publikationer i mandags havde afsløringer/angreb på Obamas Hvide Hus' 'Svengali[1]', Valerie Jarrett, og krævede hendes afgang.

Statsmanden Lyndon LaRouche sagde om det virkelige problem:

»Da Obama befandt sig i en nedadgående spiral i det meste af to uger, blev han tilsyneladende skubbet tilbage til en

lederskabsposition ... Hvis han ikke smides ud af embedet meget snart, så er de objektive omstændigheder ... at USA vil krakke ... Obama må dumpes. Hvis han ikke dumpes, så er det i høj grad tvivlsomt, om dit liv, og din nation, har en eksistens.«

[1] Svengali er en fiktiv karakter i George du Mauriers roman fra 1895 *Trilby*. Ordet 'Svengali' er kommet til at henvise til en person, der med ond hensigt dominerer, manipulerer og styrer en skabende person.

Sinai-terrorisme skal stoppes gennem økonomisk udvikling

7. nov. 2014 – En førende, egyptisk økonom skriver, at den bedste måde at gøre en ende på terrorismen på Egyptens Sinai-halvø er gennem en ekspansiv, økonomisk udvikling, som kan forøge regionens befolkningstal. Sinai-halvøen ligger mellem Suezkanalen og Egyptens grænse mod Israel og Gaza-striben, og er hjemsted for Egyptens alvorligste terrorgrupper. I sidste uge dræbtes flere end 30 medlemmer af Egyptens sikkerhedsstyrker.

Ahmed El-Sayed Al-Naggar, en førende økonom og redaktør for den regeringsstøttede avis Al Ahram, skrev forslaget til en plan til bekæmpelse af terrorisme i Sinai gennem økonomisk udvikling. Planen blev publiceret i avisen den 4. nov.

Han skriver først, at grundlaget for terrorismen i regionen er, at meget af økonomien, især i det nordlige Sinai, er baseret på den sorte økonomi, primært smugleri: narkotika,

våben, produkter med tilskud såsom cigaretter, der går til og fra Egypten, Gaza-striben, Israel og andre lande. Denne virksomhed har kunnet blomstre, fordi regionen under den egyptisk-israelske fredsaftale er blevet demilitariseret og forvandlet til en bufferzone. Som et resultat har regionen manglet reel økonomisk udvikling. Al Naggas insisterer på, at »omfattende udvikling og mangedobling af Sinais befolkning er hovedforsvarslinjen og særdeles effektivt, det være sig mht. at konfrontere et zionistangreb eller radikale, voldelige terroriststyrker.«

I øjeblikket er befolkningstætheden under 10 mennesker pr. km². Måden at forøge sikkerheden i området på er ikke ved at gøre det til et ingenmandsland, siger han, men i stedet, at »en konstant forøgelse af dets befolkning er et omfattende middel til strategisk forsvar.«

Han siger også, at politikken med at lukke grænseovergangene mellem Egypten og Gaza i lange perioder burde have været ophævet, fordi det kun er til gavn for smuglerne, og derfor må »grænseovergangen altid være åben for lovlig handel og persontransit, i overensstemmelse med Egyptens visumregler.«

Eftersom området er sensitivt, bør dets udvikling »kun gennemføres af egyptiske hænder, hjerner og penge, og de Egyptiske Væbnede Styrker må have vetoret over enhver civil økonomisk operation der. En væsentlig del af udviklingsprojekterne i Sinai må imidlertid gennemføres af statslige selskaber i de mere militært følsomme områder af Sinai.«

Al Naggas identificerede turisterhvervet, som dominerer syden, som en sikkerhedsrisiko, fordi det er et let mål for terrorister, og terrorisme ville slå erhvervet ihjel. Hvad der var vigtigere, sagde han, var at udvikle »Sinais enorme råmaterialer, såsom mineraler, stenbrud, landbrugsjord, fiskeri, anlæg til destillation af vand og vareproduktion inden for alle felter, især inden for stenbrudsprodukter og

landbrugsindustri, ved at udnytte Sinais landbrugspotentiale«. Desuden burde Sinai ikke anses for blot at være et sikkerhedsproblem, »men snarere som opbygning af statens og nationens integritet. Dette vil sige hver borgers ret til at deltage i udvikling, og nationens ret til at omfordele befolkningen ved at udvide udviklingen til nye områder.«

Han foreslår at bringe folk ind i området ved at bygge den nødvendige infrastruktur og projekter, der fokuserer på landbrug, fiskeri og mindre projekter med dyrehold, fjerkræ-, kanin- og fiskeopdræt, agro-industri, så vel som værksteder for kunsthåndværk og håndværk.

At tilbyde nyuddannede fra landbrugsskolerne statslandbrug på op til 5.000 feddan[1] ville være med til at udvikle landbrug, argumenterer han og siger, at der bør vedtages love, som kun tillader egyptere at købe jord. Han tilføjede, »Staten kan også regulere finansiering af landvindings- og opdyrkningsprojekter i Sinai på statsejet jord gennem investeringscertifikater i lighed med den proces, der anvendes til at finansiere udgravningen af den nye Suezkanal.«

Foto: Smuglertunneller i byen Rafa på grænsen til Israel

[1] 0,42 ha

**Putin fordømmer TPP's
geopolitiske**

karakter forud for APEC-topmøde

7. nov. 2014 – Forud for APEC-topmødet i Beijing sagde den russiske præsident, Vladimir Putin, til de kinesiske medier, at Trans-Pacific Partnership (TPP), som Obama er fortalende for, er geopolitisk i sin natur i modsætning til Asia-Pacific frihandelsområdet, som vil blive etableret på APEC-topmødet.

Når nogle lande foretrækker at handle på den internationale arena ved brug af metoder med politisk, økonomisk og ofte endda tvangsmæssigt pres, er APEC's rolle som en effektiv koordineringsmekanisme til opbygning af en ny, regional arkitektur uundværlig.

»Som formand for APEC i 2014 har Kina forberedt en enorm pakke af initiativer. For eksempel skal man vedtage en køreplan hen imod oprettelsen af en frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet. En plan, som giver specifikke forholdsregler, der tilsigter en promovering af en omfattende sammenhæng i regionen, innovativ udvikling og strukturelle reformer, er blevet udarbejdet.«

»Trans-Pacific Partnership er tydeligvis blot endnu et amerikansk forsøg på at opbygge en arkitektur for regional, økonomisk samarbejde, som vil være til gavn for USA. Samtidig mener jeg, at fraværet af to store, regionale spillere, såsom Rusland og Kina, i organisationens komposition ikke vil fremme etableringen af et effektivt samarbejde inden for handel og økonomi.«

»Det multilaterale system med økonomiske relationer i APR kan kun blive styrkt, hvis alle regionens staters interesser tages i betragtning. Denne tilgang er reflekteret i udkastet til køreplanen for etablering af et frihandelsområde i Asien og Stillehavsområdet.«

Fra LaRouche-bevægelsen 10. nov. 2014: APEC-topmødet: Menneskehedens stemme bliver hørt

9. nov. 2014 – Det årlige møde i Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC) med præsident Xi Jinping som vært i Beijing, Kina, er blevet stedet for den næste fase i udviklingen af det, man kunne kalde »BRIKS-processen«, en voksende proces med samarbejde mellem nationer, som er fast besluttet på at sætte samarbejde om fysisk-økonomiske projekter og fremskridt forud for konkurrence og geopolitiske betragtninger. Den kinesiske præsident Xi Jinping definerede denne dagsorden med stor veltalenhed i sin tale i dag til de virksomhedsledere, som var samlet på topmødet, da han under en diskussion om Kinas perspektiv af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Den nye Silkevej sagde:

»Udviklingsperspektiverne for vort område er betinget af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag ... Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for Asien og Stillehavsområdet for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og skabe et større bidrag til menneskehedens velfærd.«

Alt imens opposition fra USA og andre forhindrede AIIB og Silkevejen i officielt at komme på dagsordenen, så er momentum for disse initiativer en dominerende faktor på konferencen.

Den 8. nov. gav præsident Xi meddelelse om en 40 mia. dollars stor Silkevejsfond, der skal investere i »forbindelsesmuligheder« mellem nationerne i Sydasiens, såsom

Bangladesh, Sri Lanka og andre. Ved topmødets afslutning forventes det ligeledes, at flere nationer vil gå med i AIIB.

Den samme samarbejdsånd har gjort APEC til stedet for betydningsfulde, diplomatiske møder mellem nationer, som tidligere var på kant med hinanden. Dette inkluderede mødet i dag mellem den russiske præsident Putin og den japanske premierminister Shinzo Abe. Der er store forventninger til, at et møde, som vil repræsentere et gennembrud, også vil finde sted mellem Abe og den kinesiske præsident Xi Jinping. Disse diskussioner repræsenterer et betydeligt tilbageslag for Det britiske Imperiums geopolitiske krigsplaner.

»Klodens økonomiske fremtid afhænger af denne BRIKS-udvikling«,

kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Disse nationer definerer en tendens mod skabelsen af den form for system, som verden behøver, et nyt system med samarbejde mellem regeringer, baseret på menneskehedens højere interesser som en unik art i Solsystemet. De løfter menneskehedens stemme og kræver de vilkår, som sand humanitet behøver.

Men for at dette nye system kan virkeliggøres og gøre en ende på faren for krig, understregede LaRouche, må Obamas stemme kvæles. Hvis Obama bevarer sin magt og dominerer den politiske proces i USA og verden, er menneskeheden i dødelig fare. Obama, som handler i sin egenskab af redskab for Det britiske Imperium, har bragt verden helt ud på randen af Tredje Verdenskrig, især gennem hans krig mod Rusland, men også i praktisk talt ethvert aspekt af sin udenrigspolitik og økonomiske politik.

Amerikanere må skride til handling nu, i denne uge, for at bringe Obama til fald og igangsætte en proces med mentalt sunde og fornuftige demokrater og republikanere for at genindføre den amerikanske Forfatnings proces – og en udenrigspolitik, der modsvarer dette.

I modsat fald står verden, de positive udviklinger omkring BRIKS og APEC til trods, over for en ildevarslende trussel inden for meget kort tid.

For at tillade menneskehedens stemme at blive hørt, må Obamas stemme omgående kvæles.

UNICEF: En tredjedel af amerikanske børn lever i fattigdom

4. november 2014 – En ny rapport fra UNICEF, »Recessionens børn/Den økonomiske krises indvirkning på børns velfærd i rige lande«, bemærker, at, i USA bor 32 % af børn i husstande, som har en årlig indkomst på under 60 % af den nationale gennemsnitsindkomst i 2008.

Rapporten, som blev udgivet i september, valgte 2008 til at vise, hvor dårligt det er blevet i USA siden før det, som kaldes »den store recession«. Siden da er den procentvise andel af amerikanske børn, som lever i fattigdom, steget med 2 % – samtidig med, at 18 andre rige nationer reducerede deres rater for børnefattigdom.

I nogle stater er raten endnu højere. I New Mexico er den 41,9 %, landets dårligste. New Hampshire har den bedste rate, 12,5 %. Fordelt regionalt har sydstaterne de højeste rater for fattigdom blandt børn. Alt i alt lever flere end 24 millioner amerikanske mindreårige i fattigdom.

Allgov.com bemærker, at FN's UNICEF-afdeling har opført USA som nr. 36 af de i alt 41 rige nationer. I toppen ligger

Norge[1] med 5,3 %.

[1] Listen omfatter 41 industrialiserede og rige lande. Danmark ligger nummer 24, mens Norge ligger på en femteplads, Finland som nummer otte og Sverige som nummer 13.

I modsætning til i Danmark, er antallet af børn under fattigdomsgrænsen faldet i de tre lande. (-red.)

Helga Zepp-LaRouche i anledning af 25-års dagen for Berlinmurens fald

For femogtyve år siden kom Berlinmuren ned, og i dag husker mange mennesker ikke engang, at det var begyndelsen til enden af Warszawa-pagten, COMECON og det kommunistiske system, og mange unge mennesker har slet ingen erindring om dette og ved ikke, hvilket ekstraordinært øjeblik i historien, dette var. Men det var et af de afgørende vendepunkter, et potentielt vendepunkt i historien, hvor alting kunne have været muligt. Det var, når det kommunistiske system var besejret, chancen for at etablere en ægte fredsorden for det 21. århundrede.

GDE Error: Requested URL is invalid

Radio Schiller den 10. november 2014: 1989, den tabte chance for fælles udvikling og sikkerhed

Men nu er BRIKS på vej op med et alternativ til kollaps og krig baseret på Schiller Instituttets program.

med formand Tom Gillesberg

Fra LaRouche-bevægelsen 6. nov. 2014: Obama går ned

Midtvejsvalget i USA den 4. nov. 2014 var en massiv fornægtelse af alt det, Barack Obama står for, og som nu omgående må omsættes til hans faktiske fjernelse fra magten, gennem en rigsretssag eller ved andre forfatningsmæssige midler.

Dette betyder Obamas sammenbrud, kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Dette er nøjagtig den tendens, som jeg så komme og

advarede om i sidste weekend, sagde han; nu sker det. Ikke alene er Obama blevet totalt afklædt og gå nu rundt iført en tønne, som i sig selv er ved at falde fra hinanden, kommenterede LaRouche – med reference til forsideoverskrifterne og tegningen i dagens *New York Post*, («AFKLÆDT! Kejseren har ingen klæder»). Hele det Demokratiske Parti, selv de seriøse folk, har nu ikke andet på end en tønne. Man kan simpelt hen ikke længere markedsføre Obama; han er simpelt hen noget skidt, der bør skylles ud i toilettet.

Ikke, at Republikanerne duer til noget, tilføjede LaRouche.

Så hvad vi ser i denne uge, forklarede LaRouche, er Obamas sammenbrud og det fortsatte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Alt på planeten er nu ved at eksplodere, og der er et generelt kollaps af den globale økonomi i gang. Tingene er ved at blive meget barske: den globale båd gynger ikke, sagde LaRouche; den er ved at synke.

Det går meget hurtigt nu. Obama er gået ned, og dette vil meget hurtigt skabe et nyt arrangement af kræfter, bemærkede LaRouche. Så forbered jer på kaneturen.

Specialrapport:

Den nye Silkevej

transformerer planeten

– En ny æra for menneskeheden

Men jeg er nødt til at sige, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi har en krise af dimensioner uden fortilfælde. Menneskeheden står i øjeblikket på randen af et

folkemord, som kunne blive værre end noget som helst, der tidligere er sket i historien, og som situationen er nu, hvis den transatlantiske sektors nuværende politik fortsætter, så vil det ske.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)